

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. 80 c.

Enkla. N^o.

säljes
icke.

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 8

Gotheborg, Söndag d. 20 Maj 1849

2 Qvar.

Slafhandlaren

(Forts. fr. föreg. Nr.)

Utur wiken wid Ganea seglade ett litet turkiskt farthg. Des hwhita segel glänste i solens sken; de brokiga flaggorna flögo oroligt fram och tillbaka och syntes trofna frutröken, som förnyade gånger insvepte dem, då kaptenen till afsked lät affyra kanonierna.

Men denna rörlighet bestraffades snart; ty knapt hade farthget i stolt topp fringsseglat den öfliga udden, som bilbar wiken, så inträdde plöfsligt en windstilla; seglen hängde flaka, flaggor och winplar hade ingen kraft, att gifwa något lifstrecken ifråu sig.

Kapten swor på alla honom bekanta språk, matrosfema sökte öfwertröffa sin mästare, passagerarne stampade owilligt med fötterna eller hängde bedröfwade på hustvudet. Blott en enda syntes wisja skämma ödet till sin ynnest. I ett hörn af alterbänk satt en gammal Mollah, med ansigtet wändt mot Mecca, och mumlade böner. Men detta oaktadt gick farten ganfka långsamt, och farthget afsägnade sig såsom en sneka från Raudias gröna kust.

Alla de resande hade förfamlat sig på förbäck, der de flesta af matroserna lagt sig i små grupper att sofva, och bland dem befann sig också en förnämlig Turk med två sorgfälligt beslöjade damer. Den större hade flera gånger begifvit sig till fartygets ytteskiffant och stärrade i det gröna djupet, som wille hon mäta det samma. Men hennes ledsagare frutes wara rädd om henne, lemnade henne aldrig utur sigte och tvingade henne genom sitt tilltal att draga sig tillbaka till sin kamrat.

Blöfsligen blef det listigare på fartyget. Kaptenen hade redan länge obemärkt rigtat sin kfare emot söder. På en gång skallade hans stämma. Matroserna woro med blirtens snabbhet på benen, gnedo sig i de sömniga ögonen och stärrade bort öfwer den wida wattenytan. Men kaptenen lemnade dem ej tid till betraktelser. "Till kanonerna, ropade han med wäldig röst, hängmatorna upp i bröstvärnet".

Det främmande skeppet, som man i början blott bemärkt såsom en dunkel, obestämd punkt, framträdde nu i allt tybligare konturer. Men ännu kunde ej ens sjömannen se, om det wore blott ett köymansfartyg, eller ett frigsfartyg. Dess stottgluggar woro tillslutna och på däcket syntes blott litet manskap. Men denna wisshet häfdes på ett lida så oförmödadt som hastigt sätt. Man såg en blirt, derpå en liten röspelare, och i samma ögonblick genomherrades det turkiska fartygets stråf af en kula af swår kaliber. Innan man hunnit hämta sig från den allmänna besörningen, följde en annan, som sönderstet tackel och tåg.

Utän att afwakta en tredje hälsning, räddade sig passagerarne till mellandäck, och den förnämlige Turken, darrande af ängest, tvingade de båda damerna att med honom nedstiga i kajutan.

Kaptenen höll en tämligen god min i dåligt spel. Han sökte ingifwa folket mod och lät wända mot kusten af Kaudia för att undgå fienden.

Jag känner den gamle sjödjefwulen, mumlade han i skägget, och det skall bliwva swårt att undkomma honom. Men jag skall försöka att rädda oss. Om jag blott kunde swara honom med mina kanoner! Den otrogna hunden skall med sina förbömda långa kanoner skjuta oss i sauf, om ej en medlidig vind för oss mot stranden!

Kuappast hade han uttalat det sista ordet, förr än det söndersplittrade rodet stöt upp på wattenet. Nu war, ehuru man försökte att iordningställa ett nödrod, hoppet om räddning förloradt, ty omedelbart skallade från de nedra rummen jämmerropen: skeppet fylles med watten.

— Pumpa då eller drunksna, ropade kaptenen och befalte, för att försöka allt, att affyra tre kanoner från styrbord mot fienden.

Kulorna dansade lustigt öfwer wågorna; men de uppnådde ej målet.

Desto bättre träffade fiendens, som alltid som närmare. Justet stöt gif förloradt och snart war Turkens förbäck betäckt med döda, särade och med ruiner.

Då ingen räddning mer war möjlig, då alla passagerarne, ja till och med hans egna matrosar lägo öfwer honom, lät kaptenen slutligen stryka den turkiska flaggan, i följd hwaras de fländliga hälsningarne upphörde.

Det grekiska skeppet, ty det war ett sådant, utfatte genast en slup, som rodde mot prisen, och så snart den war i grannskapet, tillropade den kaptenen: "manskapet ned i lastrummet!"

Befallningen årlhyddes genast. Slupen lade till och utur densamma stego ombord på det eröfrade skeppet en stön ung man i grekisk nationaldrägt och några fräggiga karlar med wiltt utseende. Den förste gick emot kaptenen, som jemte sin styrman war ersam på förbäck, och ställde några frågor till honom.

— Hvad heter ert skepp.

— Sidi Doman.

— Hwarifrån kommer det?

— Från Ganea.

— Hwarthån war det bestämt?

— Till Manplia.

— Hwarmed war det lastadt?

— Med warer och resande.

— Gif mig förteckning på de resande.

Kaptenen drager ett papper utur sin ficka och gifwer honom.

Den grekiske anföraren läser:

"Abdallah, köpman från Misabel.

Akshin, köpman från Suda.

Jakub Eltain, trädgårdsmästare från Kaudia.

Habji Ibrahim, Mollah, från Trivolitza.

Hafsan ben Muflar, slushandlare från Kaudia, med två slushwinnor".

— Hvad, ser jag rätt, Hafsan ben Muflar? Mördaren till Cydonias moder? Himmelsta rättfärdighet, skulle det kunna wara möjligt! Fort fram med den besjwen!

Då Hafsan wisade sig på förbäck darrande och bäsande. Hans fula skalkaktiga drag hade någenting demoniskt.

— Är du Hafsan ben Muflar, röfwaren och mördaren?

— Jag heter, som ni säger, herre; men jag är hwarken röfware eller mördare, utan blott en köpman.

— Hwarmed handlar du då, eländige?

— Jag förser de förnämas Harem!

— Hwarmed? Swara rakst!

— Allah Rahman! Bredgas ej, herre — ty wreden är en dålig rådgifware, säger Saadi den Wise.

— Ännu en gång, hwarmed förser du harems?

— Allah Kreim, herre, jag förskaffar unga flickor en glän-
sande lott, en nyttig utkomst.

— Och unga hustrur och, ej sannt skurf? Känner du landt-
hället Kiletofa, som tillhör den ädla grefen Guras?

— Tillhörde, — ädelmodige herre; Grefen, som ligger så-
rad eller död der wid bojen, har dödat honom. Han har sjelf
berättat mig det.

— Det ljuger du, sega hund. Du vill wända min wrede
från dig till en annan. Tillstå, att du ljuger, att den ädle Gu-
ras lefwer. En Grek är ej mäktig af en sådan gerning. Dock
will jag snart underlösa saken.

Han lät binda slafshandlaren wid masten, ilade fram till bog-
sprötet och wände alla båda och särade fram och tillbaka, för att
finna den anslagade. Der låg framför honom en ung Grek, döds-
ligt särad, betäckt med blod. Han lät tv. tta honom, för att de-
sto bättre kunna igenkänna honom. Under det man war swälsatt
dermed, hördes åter jämmerfri nedifrån lastrummet. Passagerar-
ne och steypsfolket trängde sig upp, i det de ropade, att wattnet
strömmade in från alla sidor. För den grekiska anseraren ned-
stade sig de bestöjade damerna, som tillhörde Hasan, för stolta
att bedja om hans förbarmaude. Denne wände sig om ifrån den
särade och såg sig om. Då utskötte ett af fruntunren ett genom-
trängande shri, uppslob med blytens snabbhet, kastade sin flöja åt
sidan, utbrede armarne och ropade Marko! — Denne, ty det war
werklige han, kunde för öfverraskning och bestörtning knapast
framstamma ordet: Cydonia, och stöt sin älskade i en wild storm
af kånflor till sitt hjerta.

När lugu och besinnig till någon del återwändt, frågade
Marko med en blick: Cydonia, huru kom du på detta steyp?

Flickan såg omkring sig och blickade på en framför henne på
däckt liggande wäl bekant, som war död eller åtminstone döbligt
särad. Med ett shri af förträdelse utropade hon: "det är Ste-
fan Baletas"!

— Huru, din kusin?

— Ty wärre, min kusin. Han och den wid masten bundne
hafwa fört mig hit. Hasan har köpt mig af min tante Basilia,
för att föra mig till Nauvliä, eller fastner till Tripoliza till
Paschans harem, och Stefan beledsagade mig, samolikt, för att
af den lyckliga utgången af affären ytterligare draga någon nytta.
(Forts.)

St. Stefan i Wien.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.)

Wi siga ner från tornet, der wi passera den cerhörda ste-
fanöflockan, som, gjuten af de då tagna kanonerna, väger 360
centner. Wi träda genom den med stenbilder utstråde ingången

in i kyrkans inre. Förwånade stå wi i midtsteyppet. Såsom
utur jorden uppvåra pelarmassorna mot det höga tafet och utbre-
da sina grenar öfwer det af sten hwalfsda hwalfwet. Ifrån pelarne
se wi på wäggarne. Der stå, sitta, knäfalla hundrade englar,
helgon och apostlar i sten, blandade med avor, drakar och andra
fabelaktiga djur. Ett matt ljus upplyser den grådnkla domen
och des talrika altaren — och ty wärre äro de höga sidofönstren
med sina fönsterramar i sten beröfwade sin skonaste prydnad, det
färgade glaset. Blett basom högaltaret kasta tre stora målade
fönster ett färgadt, förtrollande sten på grafwårdarne, på de i
träd konstnäsigt skurna forstolarne, på båda sidor om den lång-
sträckt altarplatsen. Man stirar en bispes begrafsning.

En swart öfwerhöljd lifkista stod på en hög ställning, behängd
med brofika wapen och tecken till den dödes andeliga wärdighet,
omgifwen af ett stort antal höga, brinnande, hwita waxljus. Fram-
för högaltaret af silfwer med des waxljus, des gyldene kä-
rilen och den dyrbara monstransen fanns Wiens höga presteskap i
swarta sammetskläder, rikt utstråde med guld och silfwer. Kor-
gossar i hwita mantlar swängde dyrbara röffäril och angenäma
ånger doftade genom hela kyrkan. Dertill strålade hela foret å-
ter i ljus glans, såsom det aldrabeligaste i den dunkla af ålder
gråa domen. Församlingens arelliska sång: "helig, helig, helig är
herren" hylle med orgeltoner hwalfwen och hjertan med andakt.
Framför allt är den ofantliga utsträckningen beräknad för den fa-
tolsta kulkens glans, för de högtidliga processionerna med smycka-
de madonnabilder, fauor och ljus. I sinnet skall lekamens-
sten gifwa en högtidlig anblick, då lefsaren med hela sin familj i
högsta gala, omgifwen af de rēda uniformerna, af de af guld och
ädelstenar strålade romeriska nobelgarderna, åtföljd af presterna,
deltaga i processionen. — En sådan kyrka är reban en predikan
om tron och inspirationen hos dem, som uppfört den samma. Wi
fördes wäl af forherrarnes litanefånger, af det högljudda Ave
Maria, Pater noster och Crede, som söngos af församlingen, li-
kasom af köpmän och tjenstlickor, som med forgar på armen an-
daktelöst wandrade genom domens nedra delar. Ännu en gång
beskådade wi den ensamma predikstolen wid en pelare i kyrkans
midt, detta underwerk af prydlighet och firatlighet. Det war,
som om stenbilderna i "lebens größe" rundt omkring predikstolen les-
wat och rört sig. Biskopen med den spetsiga mösan såg så äre-
wärdigt ner på församlingen, och hans granne, predikanten i sten,
med den uppslagna boken syntes wisja hålla en predikan. Midt-
ibland dem stod byggmästarens allwarjanma gestalt, försedd med
cirkel och vinkelmått. Det war samma predikstol, från hvilken
den omtalta biskopen predikat: "och det war en man, som hette
Johannes". Här, här hade troligen någon af de sachsiska prester
stått, som med Rurfurst Johan drögo ut till kriget mot Turkarne.

Den föreslagna Hångbron öfver
Niagarafallet.

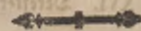
Den föreslagna Hångbron öfver
Niagarafallet.

Såsom förberedelse för detta jätteverk, som för närvarande är under byggnad, har man öfver Niagaraströmmen, ungefär en och en fjerdelsmil från dess fall, uppfört en interimsbrygga, som af närstående bild närmare åskådliggöres för våra läsare. Denna forgbrygga, som öppnades d. 13 Mars 1848, uppbåres af två, för detta ändamål på hvarje sida af stranden uppygda, af oerhörda ställningar bestående torn, och har en längd af åttahundra fot.

På samma ställe uppföres sedan denna tid den waraktiga brygga, som blifwer ett af de mest storartade verk af menniskohand. Den består af den tjockaste ståltråd, som någonsin framgätt utur någon verkstad, väger flera tusen tons och fasthålls genom de i fasta klippmassorna inslagna ankarne hundra fot öfver wattenets yta.

Wid randen af den fruktansvärda afgrunden, som begränsar flodens strand, stå fasta torn af sten, af ungefär åttio fots höjd. Ungefär hundra fot bakom dessa kolosala stenmassor äro de verhörda tägen eller linorna af ståltråd fastgjorda i klippblocken, hwilka hålla och bära bryggan i höjden. Dessa linor sträcka sig från klippan, wid hwilken de äro fastade — omedelbarligen öfwer tornets spets mot andra stranden öfwer den omätliga afgrunden. Bryggan kommer att uppbåras ensamt af dessa starka linor. Den blifwer 10 fot bred, belagd med plankor, som hwila på ett lätt bjälllager, hwilket är fastgjordt i stålträdslinorna. Byggnästaren Hr Eller lade d. 29 Juni förra året den första plankan, och snart skall byggnästarens oförsträcka mod och snille krönas med ett verk, som tillhör ett bland de intressantaste i war tid.

Denna uppsats, som är tagen utur en tyck tidstift, har för ej långesedan wunnit bekräftelse, då, efter hwad underrättelserna gifwit wid handen, werket redan är fullbordadt. Wi wilja wid tillfälle meddela en afsteking af bryggan i sitt färdiggjorda skid.

Påfwen Gregorius XVI:s Död.

Det var påst 1846, då den helige fadren Gregorius XVI i Rom, från den, med kostbara tapeter behängda balkongen till basilikan St. Peter, förkunnade den påfliga wälsignelse n. Under en präktig trouhimmel buren af tolf rödblåda tjenare, sittande på sin thron, klädd i den öfverkastarelliga thalaren, med en tredubbel krona på hufvudet, beledsagad af en stor mängd kardinaler i fermantlar och dyrbara, guldstickade mesfläder, såtem oss af statens högsta prelater och embetsmän, adelsgardet och ett glänsande sällskap, rör sig hvarje år på samma dag efter hällen högtidlig meffa den katolska kyrkans öfverhufvud i långsamt tog genom den präktiga Peterskyrkan mot det stora öppna fönster, som är platsen för wälsignelsens uttalande. Sittande föreläser han synodaföreläsens formulär, som föregår wälsignelsen. Sedan öppnar han; kardinalerna såväl som hela sällskapet blotta hufvudet och öfverkastarellen sträcker wälsignande de utbredda armarna mot himmelen och anropar för nåden och världen Guds wälsignelse: "Den allsmäktige Guden, Fader, Son och Ande, wälsigne eder"! Sedan bändra kanonerna från St. Angelo, de påfliga gardernas trumpeveter smattra, trummorna hwirra och den ewiga nådens alla flocker öfverrödas nästan af de tusentusentliga bönerna från folket, som knäböjande betäcker den wida platsen framför Peterskyrkan. Det var sista gången den ärenwärdige gubben skulle tilldelas sina troende wälsignelsen. Sedan lång tid sjuklig och särskildt lidande af en kräftartad svada på näsan, hade sjukdomsämnet genom en förkylning sakat sig på bröstets ådlare organer. Redan d. 31 Maj hade sjukdomen så tilltagit, att påfwen för sista gången önskade få nattwarden. Redan d. 1 Juni hade ej läkarna widare någon förhoppning, och kl. 9 införmade den åttioårige gubben, wälsignad med alla dödsakramenterna, under böner, som han, då talförmågan upphört, sakta uttalade med läpparne. Detta skedde sakta och lugnt, såsom han lefwat. Klosterornas ringande och kanonernas dunder från Engelsburg förkunnade den ewiga nåden dess öfverherdes död.

Om den aflidne ej varit katolska kristenhetens öfverhufvud, skulle han dock förtjent war fulla uppmärksamhet såsom en gubbe, som mycket erfarit och mycket lidit och hwilken till och med hans morståndare måste medgiffwa hög lärdom, sträng rättroghet, enkelhet i seder, mildhet och rättwis. Född 1765 i Belluno i då warande republiken Benedig, inträdde han redan tidigt i det andeliga ståndet, och såsom kardinal förwärfwade han genom sin lärdom, sin lydliga iöwer och sin werksamhet för katolska kyrkan, sådant anseende bland de andra kardinalerna, att de efter Pius VIII:s död 1831 walde honom till påfwe, hwarwid han afslade sitt familjnamn Mauro Capellari och till ära för stiftaren af prepagandan antog namnet Gregorius XVI. Derefter herrskade

han, orubblig i goda och onda dagar, obestidlig af gunst och ogunst, af angrepp utifrån och inifrån. — Efter hans död började de wanliga dödsöghögtidigheterna. Fyra och tjugu timmar efter hans död öpnades lifet; hjertat uttogs och fördes i en tillstuten wagn, beledsagad af en hemlig palatskaplan till den heliga Vincents kyrka och bifattes i ett af påfwen Benedikt XIV uppbyggdte grafkapell. I det påfliga förmalet ligger på en paradfång under en baldakin gubbens inbalsamerade lif, med det bleka, af sorg och lidandes färdade ansigtet. Det är klädt i hwitt; skuldror och bröst omgifwa med en purpurmantel. Fyra esantliga warhus brinna derwid, två andeliga gardister hålla wakt wid den döda, och fromma bröder beja dag och natt för den aflidnes själ. En kardinal framträder och står med en liten silwerhammare tre gånger på den döde påfwens hufvud och ropar henom tre gånger wid dopnamnet, hwarpå han wänder sig till de fringstående med följande ord: påfwen är werkligen död.

På tredje dagen föres lifet wid nattens inbrytande till wankasta palatsets stiftiska kapell. På den med röd duk behängda och med guld beslagna, af hwita mulslor dragna listwagnen, ligger lifet på en purpurred, guldstickad, sammetsmjuckad bår, med en liten röd, trefantig hatt på hufvudet, men med obetäckt ansigte. Schweizerjoldater beledsaga det och fromma bröder följa efter i andäktiga böner med brinnande warhus och facter. Från alla tornen höras flockornas sorgeljud och militärens nedstämda trummor göra i den dunkla natten ett wemodigt uttryck på de allwarfsamt stända åstådarna. Hjärpå klädes lifet den påfliga ornaten, fötterna förses med röda sammetsöfkor. Man nedfätter honom i sextuska kapellet. Följande dagen tågar dit från Peterskyrkan hela presterkapet med brinnande facter. De påfliga sångarne anstamma en fång, den äldre af kanonier beder Pater noster och bestänker lifet med wigwatten. Hjärpå bifattes lifet i sakramentskavellet sålunda, att fötterna sticka fram utom gallret. Tre dagar står lifet på detta sätt, och de tregna tränsga sig fram att lyfta den dödes fötter. Först på sjerde dagen följer den egentliga begrafsningen. Under afjjungande af Misereere abfolweras lifet af en biskop, och, inböldt i ett hermelinstäcke lägges det i en kista af cypressträdb. Sedan man i densamma lagt en pung med så många guldsluwer och kopparmynt som påfwen regerat år, inneslutes trädkistan uti en af bly och förselas. Man sätter den uti ännu en trädkista och umurar alltsammans i en niche. Der quarblifwer den så länge, tills man åt den döde upprest en grafwård. Nio dagar wara dessa kyrkliga dödsöghögtidigheter efter en påfwe. Alla lustbårheter tyfna under denna tid. Domstolsförhandlingar inställas och till och med skolbarn hafwa några dagars ferier. Hwarje morgon sjunga kardinalerna i påfliga kapellet ett requiem och sista dagen hålles öfwer den döde ett listal. Det utgör slutet af dödsöghögtidigheterna.

Nu blifwer all nymärksambet rigtad på walet af ny påfwe, och redan på tredje dagen beghinna högtidligheterna dertill. Cardinal-Camerlengo, som företräder påfwens ställe, tillå nytt wal sker, sönderbryter efter gammal sed den afidna påfwens sigill och ring, och man strider nu till wal af dem, som med kardinalerna stola inneslutats i konklawen. Härvid förbigås ej bikt-fadren och läfvarne, ja ej en gång barbrazarne. Dessa alla begifwa sig nu till konklawen. Så fallar man ett antal celler eller smårum, uti hvilka kardinalerna nu afföndras från de öfriga, för att ingen skall kunna samtala med dem, utan hwar och en ledas blott af sin öfvertygelse. Dessa celler omgirwas utifrån med en mur, som blott har en enda ingångsdörr, som ej får öppnas, och på hvilken blott finnes ett litet fönster, genom hwilket herrar kardinaler gifwa audiens åt främmande magters sändebud, om dessa sådant åstunda. Genom fyra andra dylika öppningar i muren lennar man föda o. s. w. åt de inneslutna. Påfliga soldater bewaka dessa ingångar, och dagligen begifwer sig i högtidlig procession Roms presteskop till närheten af konklawen, för att försäkra den Helige Andas meka och sjunga sången: "Kom Helge Ande" o. s. w. Sedan tre dagar på detta sätt förgått, samla sig kardinalerna två gånger hwarje dag i ett kapell, för att här afstemma deras wälbedel, som är två tredjedels alnar lång, hälften så bred och försedd med deras namn och sigill. En kardinal efter den andra träder då framför altaret, håller den sju gånger bepröfwad och förseglade sedeln med två fingrar i luften och swär högt: "jag betygar wid Herran Jesus Kristus, som skall dömma mig, att jag gifwer den min röst, hvilken jag tror mig böra wälja näst Gud". — Härpå läggas sedlarne i en kass och inneslutas sedan i en låda, tills, då alla röstat, öppnandet af sedlarne följer. Förklara sig ej åtminstone två tredjedelar af de församlade för en och samma person, måste walet förnyas och så ofta fortsättas, tills det i lag bestämda antalet af röster tillfaller en kardinal. Derwid gäller såsom östergifsig regel, att ingen annan kan wäljas, än en usfödd Italianare, som fyllt 55 år. De utan följd afgifna sedlarne blifwa på bestämd timma nypbrända uti en dertill bestämd kamn, och den ifrån förflutnen nypstigande rösten är för Roms innewånare det enda tecknet till hwad som föregår i konklawen.

Har en sättnad bestämda restantalt, så gifwer en flokka tecken, kardinalerna omgirwa den nypwalde, och om han på frågan: antager du det på dig fallna påfwe-walet, swarar ja och tillika betecknar det namn, han will föra som Påfwe, så tilldelar den nye påfwen efter stedd böu kardinalerna sin första wälsegnelse, efter hwilken kardinalerna tillåtas att kyssa och samntaga hans helighet. En kardinal framträder på balkongen och förkunnar högt för folket: Wi hafwa en påfwe i hans Eminens, kardinalen N. N:s person. Nu dundra kanonerne från St. Angelo alla

torrens klokor instämma och den nye påfwen uttalar från samma balkong sin wälsegnelse öfwer folket.

En Beduins ädelmod.

En Beduin wid namn Ali — så berättar den resande Lædy Stanhopes läfware — betade en gång i ordwerling en ansedd man, wid namn Greshyd. Efter landets sed, som fordrar blodshämnd, war Fadl, Greshyds son, förpligtad att hämnas sin faders död och han wäntade blott på lägligt tillfälle härtill. Mordaren wisste rätt wäl, hwilket öde som förestod honom, om han föll i Fadl's händer, och flydde dertill till en annan stam. Der quarblef han flera år. Slutligen blef han ledsen på denna beswärtiga landsförwisning, och wille heldre nypoffra allt än att lefwa på sådana wilkor. Han bestöt då att sjelf inhålla sig hos sin fende, i hepp att sålunda få hans förlåtelse. En afton befont sig Fadl i den för främlingar bestämda delen af sitt tält, då han förnam rösten och stegen af en man. Så — sade han till sin slaf — det är någon främmande der; gif honom watten. Han sjelf steg upp, gif emot den kommande och bad honom, efter arabisk sed, att wara wälkommen. Det war ännu mörkt. Nu rödde slafwen om aftan och en klar låga fladdrade upp på hårdan. Nu igenkände Fadl ansigtet af sin faders mördare. Ali — utropade han, och genomborrade främlingen med sina blickar. Jag är den samme: — swarade främlingen — ett swärd hänger öfwer mitt hufwud. Fadl blef än blet, än röd; hans hjerta klappade fånbart. Men han betwingade sin rörelse och sade lugnt: sitt ner, ni är ej längre min faders mördare, utan min gäst. — Han hade förlåtit Ali. Wäl nypfordrades han af sina wänner att öfwa hämdens rättwisa; men han swarade ädelmodigt: skall jag döda den man, som tänker så ädelt om mig. Han befalde sin skrivware nypfatta ett dokument, hwaruti han förband sig att ärligen betala till sin medellösa gäst och dess barn 500 piafter.

Export.

Från England sänder man nu slacker, som stola blifwa huseurer åt kolonisterna i Australien, sedan dessa kommit under fund med, att brist på det täcka fönet är en af de största bristerna i ett ordnad samhälle. Man har önskat ej mindre än tjugutusen slacker och redan har man utskändt flera tusen. Ibland dessa finnes wisserligen många, hwilkas föregående wandel ej juft gör dem så rekommendabla, men man heppas att dessa daner, såsom ej bekanta för de tidigare utwardrarne, stola blifwa mer än wälkomna.

Utur Soldatlifwet.

Generalen: "Donnerwetter, stopp, herr löjtnant, stopp! —"
 Löjtnanten: "Är redan gjort, er excellens!"

Den omtänksamma älskarinnan.

"Åh, herr löjtnant, med älskande hjerta har jag nu infunnit mig wid det öfverenskomna mötet — jag tror på edra eder — men — huru är det med fauktion ni bör ställa!?"

POTPOURRI,

2:dra häftet N:o 3,

(*"Caroussell-galopp"* af J. Czapek,) har lemnat lithografiska pressen och torde af resp. prenumeranter afhämtas hos undertecknad, der äfven lösa N:o äro att tillgå å **16 sk. B.co.**
 Prenumerationen fortfar med **4 R:dr B.co** för 24 N:o.

Götheborg den 13 Maj 1849.

C. PETERSEN.